

V luči vere

I ljubimo
svoj dom!

RAFAEL

Glasiló jugoslovanskih izseljencev
v Belgiji, Franciji, Holandiji, Nemciji.

Uredništvo: Heerlen, Gasthuisstraat 3, Holandija.
Štev. 11.

NOVEMBER 1931.

Izdajejo: Slovenski izselj. duhovniki.
Leto I.

Val. Zupančič:

MNOŽICA SE MI SMILI.

Delavstvo preživlja težka časa. Po uradnem poročilu od 15. avgusta 1931 je število brezposelnih po vseh državah jako naraslo. Torej ob najbolj ugodnem letnem času tak porastek brezposelnih, kaj naj prinese šele zima. Kdo se bo zavzel za te množice, ki so proti svoji volji obsojene na brezdelje in zato revščino? Kdo bo skrbel zanje?

Poskrbel je Bog. Dal je zemlji rodovitnost, da preživlja vse ljudi. Bog je dober oče. Ali ne beremo o velikanskih zalogah nakopičenih po raznih državah! Žita je preveč, kave je preveč. Toliko je teh dobrot, da mislijo v Ameriki žito sežigati in da so v Braziliji pometali v morje na tisoče vreč kave.

Ali ne čutite, da je tu velik nered, da je v sedanji človeški družbi veliko gnilega. Na eni strani pretirana obilica, na drugi strani nezasluzena beda in pomanjkanje. Kaj manjka? Manjka prave medsebojne krščanske ljubezni. Povsod vlada le sebičnost, brezsrčnost.

Pozabljenje krščanske ljubezni je rodilo naš paganski kapitalizem, ki hoče le vedno nove velikanske dobičke, a se noče zavedati, da mu njegovo premoženje nalaga tudi dolžnosti do delavca. Krivičen oskrbnik je le premnogokrat in bo zato dajal oster odgovor pred Bogom ali pa tudi že tu pred sodbo ljudstva.

Brez prave ljubezni do delavca sta tudi njegova dozdevna odrešnika boljševidem in Marxov socializem. Berite nestranskarška poročila očitvecev, in videli boste, da se v Rusiji vozijo pač komisariji v krasnih avtomobilih a da se delavcu ne godi bolje nego drugod. Brali boste, da se premnogi socialistični voditelji prišli do lepega premoženja, da si kupujejo gradov, delavstvo pa ubožava.

Kje je torej pravi prijatelj delavstva? Kdo mu hoče pomagati in ima srce zanj? Le eden je, Kristus Odršenik, sam delavec do svojega 30. leta, dokler ni začel oznanjati evangelij ubogim, ki so bili vedno njegovi ljubljenci. Ta Kristus še živi v svoji cerkvi, ki ji je dal nalogo nadaljevati njegovo delo. Cerkev bi ne bila več Kristusova, če bi ne imela duha ljubezni do revnih, do zatiranih.

Letos je 40 let, odkar je papež Leo XIII povzdignil svoj glas za delavce. Povedal je odkrito, da se dela delavstvu nezasluzena krivica. Rotil je delodajalce, naj se zavedajo svojih dolžnosti, da ne bo trpela pravičnost in ljubezen.

Ta opomin ni bil zastoj: Začelo se je zanimanje za delavsko vprašanje. V Sloveniji je nastopil po tej okrožnici Dr. Krek. Organiziral je delavstvo, da bi se lažje branilo, mu sezidal celo kolonijo delavskih hiš z vrtovi i. t. d. Podobno drugod. Tudi parlamentari so začeli izdajati razne postavbe v obrambo delavstva. Le žal, da je le premnogo katoličanov

preslišalo glas Leona XIII. Ko bi se njegovi nauki izvajali, danes bi ne bilo tako žalostno kot je.

Letos se je že dvakrat oglašil sedanji papež Pij XI v obrambo delavstva. Cerkev ve, tako piše, da je popolna enakost na svetu nemogoča, ali mogoča je pravičnost. Ta zahteva ne samo, da se upošteva zasebna lastnina, ampak tudi da dobi delavec zadosno plačo, da more primerno živeti, vzgojiti svojo družino in si še kaj prihraniti.

Dne 2. oktobra t. l. pošlje papež novo okrožnico, v katero izlije vso svojo očetovsko skrb za bedno delavstvo. Množica se mi smili, piše, smilijo se mi zlasti nedolžni otročiči. Zima se bliža. Zavedajte se vsi krščanske ljubezni in pomagajte. Naj vendar nehajo države z dragim oboroževanjem!

Tako je delala, dela in bo vedno delala cerkev Kristusa, ki je prvi zaklical besede: množica se mi smili.

OB GROBU.....

Kakor velikonočni prazniki in sveta božična noč, tako nas tudi praznik Vseh svetih prav živo prestavi v domovino in nam vzbudi nesteto spominov.

Da, praznik Vseh svetih in Vernih duš dan.....

Kako se ne bi spomnili v teh dneh svojih dragih doma... onih, ki jih krije hladen grob: matere naše preblage, ki nam je rezala kruh, črn sicer, a tako sladak, njenega ljubečega srca, ki je utripalo v skrbi za nas, dokler ni obnemoglo, njenega razoranega lica, po katerem je zdrsnela marsikatera bridka solza v skrbi za nas....., očeta našega skrbnega, ki bil je mož žuljevih rok, delal in trpel, garal noč in dan, da bi preskrbel nas, otroke svoje, njega, ki mu je srce krvavelo, ko nas je odpuščal v svet, ker nam sam ni mogel dati kruha dovolj....., bratov in sester, ki skupaj čredo smo pasli po slovenskih planinah, prepevali pesmi, delali načrte..... Kdo bi se ne spomnil teh svojih, ki jih je ostavil doma, a jih sedaj že krije hladen grob tam v domači zemljici.....?!

O, kako radi pač bi pohiteli te dni domov, tja na holme za vasjo, tja na kraj miru, kjer počivajo naši dragi....., da bi zrahljali premrzlo zemljo, bi vsadili svetlico, prižgali svečko na grobu — mogoče pozabljenem in s travo preraslim.....!

Prijatelji! Spomnimo se v teh dneh onih, ki so odšli pred nami v večnost. Spomnimo se jih pa ne samo v mislih, temveč posebno še v molitvi! Idimo k sv. maši! Dajmo darovati sv. mašo za nje! Ne govorimo nič slabega o pokojnih! — Vojaki so bili, ki so vojevali težek boj, kakor ga bijemo i mi. Pa je bil kdo izmed njih ranjen! Ne štejmo jim tega v zlo!

Naj nam bodo grobovi v daljni domovini glasni klicarji, da isto čaka tudi nas..... Grob je zadnja postaja našega življenja. Zresnito se malo v teh dneh! Pomislimo na to, kar še le ima priložnost!

„Tukaj nimamo stalnega bivališča, temveč pričakujemo prihodnje“ (Hebr. 13, 14). „Čujte torej, ker ne veste, katero uro pride vaš Gospod! To pa vedite, da bi hišni gospodar, ko bi vedel ob kateri uri pride tat, čul in ne bi pustil podkopati svoje hiše. Zato bodite tudi vi pripravljeni; zakaj ob uri, ko ne mislite, bo prišel Sin človekov“. (Mat. 24, 42-44).

Koncem meseca novembra 1930 so našli v Hussenhofen pri Gmünd (Salzburg) župnika Viljema Reichstadt mrtvega v postelji. V njegovem žepu so našli listič, na katerega je bil napisal: „Če me najdete mrtvega, ne ustrašite se! pripravljen sem na tako smrt! Vsak dan sem prejel sv. obhajilo pri sv. maši kot popotnico.....!“ Kako krasna priprava na pot v večnost!

Še ena misel naj nas navdaja v teh dneh. Križ na grobu nam kliče: Vstali bomo! S smrtjo ni vsega konec. „Pride ura, ko bodo vsi, ki počivajo, slišali glas Sina božjega“ — (Jan. 5, 28). „Jaz sem vstajenje in življenje. Kdor v me veruje, bo živel, če tudi umrje“ (Jan. 11, 26), tako nam zatrjuje naš nebeški Učenik.

Kako primeren je torej nagrobni napis: Na svidenje!

„Kaj je naše življenje? — Tek k grobul“, odgovarja sv. Avguštin. Živimo tako, da bo tudi tek proti nebesom! Tja k angelom in svetnikom! Tja gor v hišico Očetovo!

KALVARIJA RUSKEGA KMETA.

Slabo, zelo slabo se godi ruskemu delavcu pod boljševskim jarmom. Še slabše pa ruskemu kmetu; njemu je boljševizem pripravil pravi pekel. Zadnji čas je ta pekel naravnost strašen. Boljševiki brez usmiljenja preganjajo imovitejše kmete, ki jih imenujejo kulake, ker se boje, da bi jih in kulaki in vobče kmetje, katerih je v Rusiji okoli 120.000.000, nekega dne ne vrgli s tiranskega prestola. Zato se z vsemi silami trdijo, da kmete uničijo, pahnejo v skrajno revščino, ker bodo tako morali biti robsko pokorni rdečim trinogom, ako nočejo umreti od lakote. Zato že vse nekoliko imovitejše kmete štejejo med kulake, samo, da jih morejo uničiti s silnimi zakonitimi in nezakonitimi davki in neštetimi dokladami. Spočetka je bil kulak vsak kmet, ki je imel dve kravi, zdaj pa je že vsak, ki ima samo eno kravo. Zato so kmetje na hitro roko pobijali svojo živino, da bi jih ne groglasili za kulake. Da kmeta povsem uničijo, so si boljševiki izmislili tale način: kmet mora plačati svoje življenjske potrebščine v naravi. Tako mora n. pr. v severnih krajih, kjer je manj žita in več živine, kmet, ki ima eno kravo, dati za vsak kg žita 9 kg mleka; kmet z dvema kravama mora za vsak kg žita dati 24 kg mleka; kmet, ki ima več ko dve kravi, mora vsak kg moke plačati kar s 75 kg mleka. Iz tega se jasno vidi, da hočejo boljševiki kmeta zatreti.

Največ kmečkih solz so iztisnili — kolhozi, t.j. združna komunistična gospodarstva. Posebno zadnji dve leti so tirali boljševiki s kruto silo uboge kmete, da vstopijo v te kolhoze. V vstopom pa kmet preneba biti lastnik svoje zemlje in svojih stvari; skupno in pod vojaškim nadzorstvom morajo obdelovati polja; sami dobijo komaj najpotrebnejše za življenje, vse drugo pobere rdeča vlada. — Naravno, da se kmetje, ki tako ljubijo svojo zemljo, temu povsod upirajo. Tedaj pa gorje kmetom; jok in stok se razlega po nesrečnih vaseh. Boljševiki prihrume, morijo in požigajo. Z bičem in revolverjem pode kmete v kolhoze, popišejo jim vsako piščo, vsako srajco, omaro, lopato..... vse proglase za skupno last, t.j. vse jim vzamejo. Na kraje, ki so se z večjo silo uprli tej kolektivizaciji, so boljševiki prihrumeli s topovi, strojnimi puškami in bajoneti; in tam ni ostal niti

kamen na kamenu; vse so požgali in razrušili in spodili kmete na vse strani brezkrayne Rusije.

Neki begunec, ki se je na tuji ladji rešil iz Rusije, pripoveduje sledeče: Preteklo zimo so vsak dan celi vlaki vozili take pregnane kmečke družine z vseh strani Rusije na sever. V najhujši zimi (do —45° C) so jih spodili v gozdove in jih prisilili, da so sekali debla, da so jih mogli potem boljševiki tem ceneje prodajati po Evropi. Ravna pa s temi nesrečnimi ljudmi tako brezsrčno in nečloveško, hrana in stan je tako slab in nezdrav, da večina teh ljudi kmalu umre, ali pa si nakopljejo neozdravljive bolezni. Samo v enem takem taboru je umrlo v nekaj mesecih 26.000 ljudi.

To je mučenje ruskega kmeta. Doma strah, beda, vsakovrstno preganjanje; ako pa črne nejevoljno besedo, pa: suženjstvo, izgnanstvo na sibirski led, v severne gozdove, da tam živ umira in mrtev životari.....

In s tako srečo bi boljševiki radi osrečili ves svet. Drugače se ne čutijo varne na svoji tiranski stolici. Da bi utrdili svoje gospostvo, hočejo, da se ves svet skoplje v krvi rdeče revolucije, da vsi ljudje suženjsko utihnejo v železnem objemu boljševiških okovov. Zato z denarjem, ki ga kradejo bednemu delavcu in nesrečnemu kmetu, plačujejo veliko vojsko tajnih agentov, ki po vsem svetu netijo plamen boljševiške revolucije in ogenj satanske mržnje. Sad njihovega dela je nedavno čutila Spanija, kjer so boljševiški agenti podkupili delavske mase (vsak komunist je dobil za volitve 40 pesetas), da zažigajo veličastne verkve, samostane z zavodi in šolami.

Sedaj razumemo Kristusovega namestnika, ki s tolikim poudarkom svari pred boljševiško nevarnostjo in nas roti, naj sklenemo roke in pošljamo vroče molitve k Odrešeniku sveta, da reši človeški rod pred grozno boljševiško kugo, da Rusijo, nesrečno, okrvavljeno Rusijo, iztrga iz krempljev tega rdečega trinoga. Izposimo pa tudi od Vladarja vseh narodov razsvetljenja onim, ki vodijo države, da bodo človeško družbo tako uredili, da bosta vladali v njej pravica in ljubezen.

PISMO IZ SLOVENIJE.

Na rudarje, naše daljne brate naj mislim — se mi je glasilo naročilo, naj torej kaj napiše mzanje o trpljenju.....

Ne znam o tem, saj večkrat je tolikšno in tako, da se o njem da napisati le nekaj revnih besed, ker pregloboko je in predrobno, da bi se dalo izgrebsti iz notranjosti.

Dá se pa o trpljenju porazgovoriti z našim dobrim Očetom — tako prisrčno, kakor z nikomur drugim! O tem bi vam rada izpregovorila, pokazala tajni vir tolažbe, ravnovesja in pokoja.

Sama sem revna in slaba — in zdim se čestokrat preslabotna za breme, ki mi je naloženo.....

Da: če bi bila sama — — Saj, kje so že moja rosna leta. Tam ob morju, našem dragem Primorju sem vzrasla in srkala vso toploto mamine ljubezni.

Šlo je mimo kot sanje; lepi, prepeli spomini spe v meni...

Daleč je domovina, v meni je le medel odsev poezije domačega ognjišča. Hladno in trpko je v duši brezdomcu, kaj ne, bratje?! In obupno bi bilo, če bi ne imeli nečesa drugega. Povsod in v neprikrajšani obliki, da še v večji meri okušaš brezmejno ljubezen Očeta našega takrat ko si takorekoč pognan z doma svojega. Saj si že doživel, brat, premnogokrat: čim globlja je bila v tebi boleost, tem bližji ti je bil On — Bog!

Ko se boleost v nas preliva in nam duša krvavi, ko plaka v tebi spomin na najdražje, kar imaš na svetu: na mamino nepozabno, katero že morebiti krije hladen grob, ko v tebi kljuje domotožje — o, kako temno bi bilo v duši, če bi ne nagnila tedaj svojih žejnih ustnic k Studencu večno-živemu.

In ko nam biča utrujeno srce malodušje, ko zadrhti v nas spomin na izgubljeno mladostno srečo v domači hiši — o,

kako grenko bi se zajedlo v nas in nas obremenjevalo, če bi se ne zatekli k mizi Gospodovi.

O, kako nas žeja po ljubezni, sreči in zadovoljstvu — in nemirni, vsi revni begamo od laži-veselja do laži-sreče. Prazno tako prazno je v naših dušah, ko trkamo na duri spominov, ko obnavljamo ona doživetja.

Tedaj se dober Bog sklone k nam, dvigne nas, da zamoremo občutiti vso sladkost tolažbe neutrudljivega Prijatelja. Pesem, večno lepa nam zaigra v duši.....

In še to, bratje predragi:

Obupali bi mi ljudje, revni, slabi — če bi ne vedeli, da biva nad nami On, ki vse odpušča, nas vedno znova posvečuje in razveseljuje našo mladost.

Nagnimo torej, bratje, čaše — duše svoje — in natočimo hladilnega zdravila iz studenca Življenja!

Pozdravljeni, bratje dragi, v daljni tujini!

M-A A-N.

PISMO SLOVENSKE MATERE.

V zadnjih dveh številkah „Rafaela“ sem čitali pismo holandske gospodične iz naše lepe domovine. Če hočem resnico povedati, moram reči, da me je ganilo do solz. Ni in ne bo me sram solze, ki mi pride ob misli na mater in domovino. Ljubezen do domovine se naj sveti v naših srcih bolj ko vsak najdražji biser. Če bi imele vse naše matere ta občutek, potem bi nikdar ne propadel naš slovenski rod na tujih tleh.

Prav ponosno lahko trdim, da četudi celo svoje življenje, odkar se zavedam, bivam med tujimi narodi, sem ohranila v svoji družini slovenski jezik. Opazujem nekatere slovenske matere, ki same ne znajo dobro nemško, pa tiste spačene besede uče svoje otroke. Zdi se mi, da je to pri naših materah velika napaka. Ker, ko otroci odrasčajo, se začnejo sramovati slovenskega pogovora; ko pa otrok docela doraste v fanta in dekle, se celo zgodi, da se sramuje svoje matere — Slovenke. Mati, ali to ne boli.....?

Obleka sama, ki jo damo otroku, še ni vse. Kar bomo vtisnile našim malim v srce, to bo kakor železen most, ki ga deroča reka ne bo premaknila! Ljubezen do naroda, ki mu pripadamo mi stariši, to ljubezen vsaditi v srca naših malih — to bo tudi najlepši spomin otrokom od strani njihovih starišev, kateri spomin bo potem tudi ohranil celo svoje življenje. In tvoja mala hčerka bo dorasla in postala vrla slovenska mamica! In tvoj sin ponosen slovenski mož!

Naj se torej po naših družinah govori le naš lep slovenski jezik nemščine se navadijo otroci dovolj na cesti in v šoli! Tako bomo me matere hranile in čvale naš materinski jezik in ljubezen do domovine še v poznih rodovih!

Slovenska mati.

„TAKO SEDAJ SEM PA ZOPET ČLOVEK.“

Vnet duhovnik je pripovedoval sledeče:

„V neki velemestni bolnici so se vršile duhovne vaje za bolnike. Udeleževali so se jih skoraj vsi, le samo nekaj se jih je obotavljalo, med njimi tudi nek 72leten mož, ki je javno priznal v dvorani, da že od svojega 18. leta naprej ni več „vstal“, to je, ni bil več pri svetih zakramentih. Nekaj govorov je še poslušal na ta način, da se je dal s posteljo vred spraviti v dvorano, potem pa mu je začelo presedati, in je kratkomalo izostal.

Šel sem k njemu in mu prijazno prigovarjal, naj napravi račun z lj. Bogom, a on me je surovo zavrnil. Videč, da ne opravi z dobra ničesar, rečem z resnim glasom: „Jutri pridem zopet. Dotlej bom molil za vas. Z Bogom!“

Nisem še sedel pol ure v spovednici, ko prihit usmiljenka z veselim obvestilom: „Velečastiti! N. N. se hoče spovedati!“

Pripeljali so ga v sobo spovedovalnico, kjer je opravil z božjo pomočjo prav dobro spoved. In ko so ga potem zopet

odpeljali, je rekel možem, ki so zunaj čakali: „Tako, sedaj sem tudi jaz zopet človek!“

Dokler je ostal v bolnici — in to je trajalo še precej časa — je molil pridno in dobro vplival na druge. Če se kak nov prišlec ni hotel dati sprevideti, ga je vzpodbujal z besedami: „Spovej se, no! Tudi jaz sem storil to po 50 letih in že lahko rečem, da sem postal čisto drug človek!“

Ta resnična zgodba spominja na nek doživljaj slovečega arškega župnika, sv. Janeza Vianey, ki je nebrojnim grešnikom odzvel težko butaro pregreh in jim pripomogel do srčnega miru.

Nekoč vstopi po sv. maši v zakristijo mož, ki reče, da bi rad nekaj vprašal glede spovedi. Svetnik, kažoč na klečalnik, odgovori na kratko: „Poklekните!“ Toda mož se nevoljno izgovarja, da ni prišel se spovedat, ampak prosit pojasnila, ker ima neke pomisleke glede spovedi.

„Le poklekните in se spovejte, potem govoriva o pomislekih!“

Mož se da pregovoriti in poklekne. Po dovršeni sv. spovedi pa radosti jokaje hvaležno poljubi svetniku roko in pravi: „Hvala vam, prečastiti, sedaj pa nimam nobenih pomislekov več!“

Nebroj katoličanov obojega spola in vseh stanov je že okusilo sladkost po dobri sv. spovedi zadobljenega miru, ki ga svet ne more dati, kako je vendar mogoče, da mnogi raje nosijo leta in leta težko butaro svojih grehov, nego da bi se razbremenili in si olajšali pekočo vest.

Ne bomo se motili, če trdimo, da pretežno večino ovira napaka, ki jo je na duhovit način bičal slavnoznan dunajski apostol P. Abel D. J. Bogat krojaški mojster mu je namreč nekoč rekel, da sicer nima nič zoper spoved, a zdi se mu vendar preveč poniževalno reči: „Jaz ubogi grešnik.....“ —

„No, če ni drugega zadržka,“ odgovori redovnik, „pa lahko rečete: Jaz bogati, napuhnjeni krojač.....“

Molimo torej, da bi vsi grešniki nasledovali gori omenjenega bolnika, da bo torej vsak izmed njih mogel veselo priznati: Sedaj sem pa čisto drug človek.

HOLANDIJA.

Obnovitev sv. misijona.

Kratko vabilo sem vam, holandski Slovenci, poslal lani meseca oktobra, vabilo k sv. misijonu. In odzvali ste se tako častno, kakor nikdar nisem bil pričakoval. Veseli ste bili in še se z radostjo spominjate onih lepih dni, ko so vam dobri gg. misjonarji — g. Pohar iz Jugoslavije, g. p. Paté iz Belgije in g. Hafner iz Francije — oznanjali božjo besedo. Dobro ste spoznali glavni namen sv. misijona: da je treba račun napraviti z Bogom svojim, spovednica je bila oblegana pozno v noč..... V tistih dneh smo si pridobili ugled pred drugimi narodi; spoznali so, da smo Slovenci praktični katoliki.

Letos nas pa želi obiskati zopet eden misijonar, je to g. Zalar, ki deluje med rudarji v Hrastniku. Gospod, ki živi že več let v prav skromnih razmerah med knapi, pozna njihovo trpljenje in življenje, on nam želi letos govoriti o večnih resnicah.

Obnoviti torej hočemo sv. misijon! Načrt pa ni zasnovan tako velikopotezno kakor lani, temveč imeli bomo pobožnosti le 2—3 dni, to pa v vseh večjih kolonijah. Natančnem spored prinašamo spodaj!

Prijatljivi! Ne bomo vas hodili letos vabiti od hiše do hiše, tudi vam žal ne moremo dati avtobusov na razpolago, kakor lani, prišli bomo raje v vse večje kolonije, da vam ne bo treba predaleč hoditi. Tudi šihov ne bomo zamenjali. Vsak naj pride vedno, kadar je prost!

Da, bratje in sestre! Kakor lani, tako vas tudi letos prav lepo prosim; udeležite se v teh dneh cerkvenih pobožnosti! Pridite v cerkev vsak dan! Če ne morete dopoldan in popoldan, pa vsaj enkrat na dan!

Vi veste, prijatelji moji, kako težka naloga mi je nalozena. Vi znate, da sam težko zmagujem težavno službo. Zato sem zaprosil gospoda iz Jugoslavije, da mi pride pomagat. Ker škoda se mi zdi vsake vaše duše! Bog mi je priča, da le eno želim med vami: da bi mogel namreč z vami vsemi skupaj prejeti enkrat večno plačilo! Niti enega izmed vas ne bi rad zgubil. Glejte, ta velika, največja skrb mi je na duši! Zato in samo zato vas vabim, kličem in prosim, da se udeležite pobožnosti v prihodnjih dneh!

Še nekaj ne zabite! Bog nas ne potrebuje — in nikar si ne domišljamo, da smo storili Bogu kako uslugo, če gremo v cerkev. Ne! Storili smo samo svojo dolžnost. Bog nas ne potrebuje, pač pa mi potrebujemo Boga! Vsakdanji kruh, naše življenje — vse je v Njegovih rokah! Le pomislite, koliko lačnih bo prezebovalo to zimo..... Mi smo, hvala Bogu, še preskrbljeni!

Pridite, hvalimo in prosimo svojega Očeta — svojega dobrega Očeta!
Vaš duhovnik.

Sporod cerkvenih pobožnosti — tridnevnice:

V vsaki koloniji se začne pobožnost prvega dne zvečer in konča zadnjega dne dopoldan. Dopoldan je vsaki dan sv. maša z pridigo, popoldan istotako pridige in litanije.

Nieuwenhagen: 10.—12. novembra. Začetek 10. nov. (Torek ob ½ 6. uri zvečer, — 11. nov. (sreda) dop. ob 9. uri sv. maša s pridigo, popoldan ob ½ 6. večernice in pridige, — 12. nov. (četrtek) dop. ob 9. sv. maša pridiga in sklep.

Eygelshoven: 12.—13.—14.—15. novembra. Začetek 12. nov. (četrtek) zvečer ob ½ 6. uri — 13. nov. in 14. nov. (petek in sobota) dop. ob ½ 9. uri sv. maša s pridigo, pop. ob ½ 6. večernice in pridiga, v soboto so večernice že ob ½ 4. uri pop. — V nedeljo 15. nov. ob ½ 9. uri sv. maša, pridiga in sklep.

Chevremont: 15.—16.—17. novembra. Začetek v nedeljo 15. nov. pop. ob ½ 6. uri. V ponedeljek 16. nov. ob ½ 9. uri, potem pridiga, zvečer večernice in pridige ob ½ 6. uri, v torek sv. maša in sklep ob ½ 9. uri. V nedeljo 22. nov. bo istotako sv. maša s pridigo ob 9. uri.

Spekholzerheide: 17.—18.—19. novembra. Začetek 17. nov. (Torek) pop. ob ½ 6. uri. V sredo 18. nov. sv. maša s pridigo ob 9. dop., večernice in pridige ob ½ 6. zvečer. V četrtek 19. nov. ob 9. sv. maša, pridiga in sklep.

Heerlerheide: 19.—20.—21.—22. novembra. Začetek v četrtek 19. nov. zvečer ob ½ 6. uri. V petek in soboto 20. in 21. nov. dopoldan sv. maša s pridigo ob 9. uri, zvečer večernice s pridigami ob ½ 6. uri. V soboto pop. so večernice ob 3. uri. V nedeljo 22. nov. je ob 9. uri pridiga, potem sv. maša in sklep v Nieuw Einde.

Hoensbroek: 22.—23.—24. novembra. Začetek v nedeljo pop. ob ½ 6. uri. V ponedeljek 23. nov. je sv. maša in pridiga dop. ob 9. uri, pop. ob ½ 6. uri večernice in pridige. V torek 24. nov. dop. sv. maša, pridiga in sklep ob 9. uri.

Lindenheuvel-Lutterade: 24.—25.—26. novembra. Začetek dne 24. nov. (Torek) pop. ob ½ 6. uri. V sredo 25. nov. sv. maša in pridiga dop. ob ½ 9. uri, pop. ob ½ 6. uri večernice in pridige. V četrtek 26. nov. ob ½ 9. uri sv. maša, pridiga in sklep.

V nedeljo 29. nov. sv. maša in pridiga ob 9. uri.

Brunssum: 26.—27.—28.—29. novembra. Začetek v četrtek 26. nov. pop. ob ½ 6. uri. V petek in soboto (27. in 28. nov.) je dop. ob ½ 9. uri sv. maša s pridigo, zvečer ob ½ 6. večernice in pridige.

V soboto pop. so večernice že ob 3. uri.

V nedeljo 29. novembra je sv. maša, pridiga in sklep ob ¾ 9. uro.

Heerlen-Patronaat-Sittarderweg: Spovedovanje v soboto 5. decembra od 5.—7. ure zvečer in v nedeljo 6. decembra od 7.—9. ure dopoldan. V nedeljo 6. decembra ob ½ 10. uri sv. maša, pridiga in sklep vseh pobožnosti.

Velika narodna proslava,

združena s proslavo rudarskega praznika sv. Barbare se vrši 6. decembra v Heerlenu, Patronat, Sittarderweg.

Ob ½ 10. uri bo slovesna služba božja, nato slavnostno zborovanje, ki se ge udeleže najodličnejši zastopniki oblasti in rudnikov; po proslavi se vrši velika loterija (tombola). Zvečer se bo predvajala prvi slovenski film „V kraljestvu zlatoroga“ v Heerlerheide in Brunssum. Tudi v drugih kolonijah se bo predvajal ta krasen film, natančneje sporočimo prihodnjič.

Loterija — prva jugoslovanska — se vrši torej 6. decembra. Srečke se prodajajo pri vseh društvih, cena srečki 10 ct. Dobitki so prav krasni, glavni dobitek je moško ali žensko kolo (kdo ne bi hotel kolesa za 10 ct.), drugi dobitki: kavin, servis, razne gospodinjske potrebščine, knjige itd.

Vljudno prosimo, da nam blagohotno sami ponudite kak dobitek, ali pa potrkajte na vrata trgovca, kjer kupujete in prosite za dobitek v prid naši loteriji. Več bo lepih dobitkov, večje bo veselje 6. decembra.

Cisti dobiček loterije je namenjen za knjižnice naših društev.

Slovenski film — čujte! pravi in prvi slovenski film bomo videli v decembru. Saj ste čitali o njem že v slovenskih časopisih! Pač ne sme nobeden Slovenec zamuditi, da ne bi si ogledal tega filma, ki predstavlja krasoto naše domovine!

Poagtirajte tudi pri drugih narodnostih, zlasti pri Holandcih, da pridejo pogledat naš film!

Pridiga patra Teotima,

ki jo je govoril v slovenskem jeziku dne 4. oktobra o priliki blagoslovitve zastave pevskega odseka v Heerlerheide:

Danes je veseli dan za naše dobre Slovence, ker se bo zopet blagoslovila njihova nova zastava. In kar veselje še poveča, je: je to zastava pevskega odseka.

To tudi mene zelo veseli. Zakaj?

Dragi Slovenci! Vi ste navajeni petja, vi mislite, da je samoobsebi umevno, da narod poje. Mi Holandci, to smem mirno reči, ne pojemo in ne znamo peti. Pevci so pri nas izjeme, to so pač ljudje, ki se morajo posebej učiti. Kaj je temu vzrok? Mogoče nizka lega naše dežele, ki se zdi tako oddaljena od neba. Mokrotno in nestalno vreme bo mogoče tudi temu krivo. Toda resnica je: če tudi se v šoli veliko trudijo, vendar ne znamo peti; včasih znamo še melodije, ne znamo pa besedila.

Mi smo tukaj vedno občudovali Nemce radi njihovega petja. Ko korakajo v gručah, se tako prijetno sliši njihovo petje. Petje nam ugaja, nam se zdi lepo, če tudi je ljudsko petje Nemcev enoglasno. Toda ali mi verujete, da smo mi Holandci vsi začudeni, če vas Slovence slišimo peti, ne enotemveč vedno večglasno. Krasne melodije, nič pretirane, in nepokvarjene, naravne, ki prihajajo iz srca..... To je petje, kakor da bi ga pele ptice neba! Tako bi pač lepi ljudje, če ne bi bili pregnani iz raja.

Ljudje, ki so vas čuli v Valkenburgu peti vaše lepe Marijine pesmi in oni, ki so vas slišali pri procesiji v Heerlenu meseca julija, še sedno govorijo o tem. Vsi pravijo, kako lepo pač znajo Slovenci peti in kako lepe žive napeve imajo.

Da, dragi Slovenci! Velik dar ste prejeli od Boga. Ta božji dar ne smete pokopati, temveč ga morate bolj in bolj vaditi, in ga uporabljati v čast božjo!

Kaj nas pa uči naša nova zastava? Da ne smemo nikdar, če tudi moramo živeti v tujini daleč proč od svojih dragih, pozabiti na svoje lepo petje, in da se moramo v tej umetnosti vaditi v čast božjo!

Na zastavi vidite sv. Franciška Asiškega, čigar nevreden

sin sem. Odpovedal se je prostovoljno vsemu posvetnemu, izbral si je ubožstvo za celo svoje življenje, toda ostal je pevec božji: celo svoje življenje je pel v čast svojemu Stvarniku!

Zgoraj na zastavi vidite angela, ki igra na gosli. Glejte torej, kako se zliwa frančiškovo petje z godbo nebeških angelov.

Dragi Slovenci! Če tudi bi morali celo svoje življenje hoditi okrog po svetu, če tudi bi bil vaš delež ubožstvo in samozataja, ostanite kot Frančiškovi otroci pevci, da boste mogli enkrat z angeli in svetniki nebeške pesmi večno peti. Amen.

Nova društvena pravila.

Meseca oktobra je imelo vseh 8 društev sv. Barbare svoje izredne občne zборе, kjer so bila sprejeta nova pravila in poslovnik. Stara pravila že davno niso več odgovarjala sedanjim potrebam. Naše delo po društvih sedaj je pač vse bolj velikopotezno in obširno, kakor pred leti, sicer pa stara itak niso bila naša, temveč smo jih le prevzeli iz Nemčije. Zato so naša društva že dolgo pogrešala novih pravil. Poslovnika pa doslej sploh nismo imeli. Zato so tudi vsa društva z največjim zadovoljstvom sprejela nova pravila.

Tudi Zveza jugoslovanskih društev sv. Barbare doslej sploh ni imela pravil. Z dne 12. oktobra se je vršil občni zbor Zveze, ki je istotako sprejel svoja Zvezina pravila.

Tekom nekaj tednov bodo pravila tiskana in jih prejme vsak član društva.

Pismo kranjskega Janeza v Limburgu.

Kakor si včasih med vojno na vseh frontah srečal kranjskega Janeza, tako ga srečaš sedaj po vojni po vseh delih sveta, ko se muči za svoj vsakdanji kruhek. Prav je, gospod urednik, kar see že parkrat omenili, da sme vsak kaj napisati za naš list „Rafael“. Zato sem se tudi jaz — kranjski Janez — odločil, četudi mi pero ne teče gladko, ker moja roka je pač vsa utrujena od krampa in lopate.

Ze večkrat sem upal, da bo kdo sprožil misel, ki jo imam že dalje časa na srcu. Sedaj ko vidim, da čas prihaja in še ni nič, bom pa jaz povedal svojo. Pa ne, da bi se komu s tem zameril.....

Tovariši, rudarji! Želja moja, ki upam, da se bo izvedla, ker je velikega pomena za vse nas rudarje, je, da ne tep-tamo svetinj naših prednikov in da se torej oklenemo z vsem srcem naše zaščitnice svete Barbare. Samo malo se spomni-mo časov, v naši ljubi domovini. V vsaki prezivnici smo imeli lepo okrašen oltarček sv. Barbare. Vsak dan, predno smo šli v rove, je eden rudarjev molil Oče naš s priporočilom k sv. Barbari za pomoč ob zadnji uri. Mislim, da se še marsikdo spominja onih lepih dni! Posebno praznično odet je bil še praznik sv. Barbare, ko smo hiteli v cerkev z godbo zastavami na čelu; to je bilo res nekaj lepega. Kaj pravite, gospod urednik, če bi še tukaj v tujini pokazali Slovenci, kar so nas naučili naši predniki doma?!

Bil sem lani tukaj na praznik sv. Barbare pri sveti maši. Pomislite, gospod urednik, tukaj v našem okraju je nas okrog 300 slovenskih rudarjev. Pa kaj mislite, koliko nas je bilo na naš rudarski praznik v cerkvi? Celih 15 mož in nekaj žen. Tako čudno mi je bilo pri srcu.

Naši vrli predniki bi gotovo zmajali z glavo, ko bi vedeli, kako se omalovažuje rudarski praznik.

Tovariši! Upam, da se bomo letos bolj strnili in pokazali, da je tudi nam sveto, kar je bilo našim prednikom in da bomo ta naš stari običaj tudi v tujini ohranili in spoštovali!

Tole, predragi tovariši, mi je bilo na srcu, pravzaprav mi je še; bom pa še drugič kaj več povedal, mogoče kako okroglo od „Bergmandelca“.

Kranjski Janez.

Pripomba uredništva. Letos se bo vršila skupna služba božja in proslava patrone rudarjev dne 6. decembra s sv. mašo ob 1/2 10. v Heerlenu, o čemur poročamo na drugem

mestu. Da bi pa vsi slovenski rudarji dobili dne 4. dec. (to je v delavnik) dela prost dan, da bi se udeležili sv. maše, na to v sedanjih kritičnih časih ni misliti.

Razne novice.

Nečastno za nas. Težko napišemo sledeče, vendar se nam zdi, da je naša dolžnost. „Limb. Koerier“ prinaša z dne 20. okt. poročilo sodnije iz Maastrichta: „Dne 23. avgusta tl. je nastal v Kerkrade ob 1/2 11. zvečer pretep, pri čemur je A. Pf. nekega Fr. J., Srb (Jugoslovani) vdaril po glavi in mu prebil črepinjo. Cela družba, ki je obstojala iz samih Srbov (Jugoslovani) je bila popolnoma pijana. Predsednik sodnega zbora se je pri obravnavi pritoževal: „Srbi (Jugoslovani) vse preveč pijejo in delajo sodnji velike skrbi. Če tudi je Srbov (Jugoslovani) v Holandiji primeroma le malo število, so pretepi med njimi na dnevnem redu.“ Zato je bila predlagana prav občutna kazen 9 mesecev. In še nekaj je izjavil predsednik sodnega zbora pričam: „Povetje vašim ljudem, naj ohranijo mirno kri in naj ne pijejo toliko!“

Tudi „Rafael“ bi rad te besede položil vsakemu Jugoslovanu na srce! Prijatelji! Ne delajte sebi in svojim sramote!

Slovenska trgovina kolonijalnega in manufakturnega blaga se je otvorila z dne 1. okt. v Nieuwenhagerheide, Fordkolonije, Fordstr. 66. Njen lastnik in trgovec g. Jozef Bevc se svojim vljudno priporoča.

Društvo sv. Barbare v Lutterade je spremenilo svoja pravila, s tem tudi odpravilo podporen namen, ki ga je imelo doslej. Na občnem zboru dne 18. okt. so bila sprejeta nova pravila. Kolesarski klub in tamburaški odsek sta delovala doslej samostojno, sedaj sta pristopila kot odseka k društvu sv. Barbare.

Iz Lutterade nam pišejo: Pri službi božji 11. okt. je bilo ozanjeno, da bo letos obnovitev sv. misijona. Vabimo in prosimo vse naše katoliške Slovence, da ne zamudijo tega svetega časa! Pridite vsak dan!

Vinska trgatev v Lutterade dne 11. okt. se je sijajno obnesla. Počastili so nas ob tej priliki s svojo navzočnostjo vsi trije domači duhovniki in p. Teotim iz Heerlenu.

Dne 4. okt. se je vršila vinska trgatev v Eygelshoven, ki je imela — v kolikor smo informirani — tudi lep uspeh.

Umrli je dne 11. avgusta 28-leten mož Jozef Ambrož, ki je bil še le 4 mesece poročen. Revez si je zastrupil kri in podlegel. Doma je bil pokojni iz Prevarja, stanoval je v Lutterade.

V bolnici v Sittardu se nahaja Antonija Amon, zelo je oslabela na krvi, ostati bo morala še precej časa v bolnici, predno bo docela okrevala.

V bolnici Kerkrade se nahajajo: Valentin Paulič, ki je bolan na pljučih, se zdravi že 3. mesece,

Jozef Živič iz Spekhollerheide je bil operiran na slepiču, Alojz Vidovič ima od dela ranjene noge že 2 tedna prenaša težke bolečine.

Še eno fotografijo za nov potni list morajo prinesiti na Kr. Konsulat sledeči: Maks Plešej, Alojz Kos, Ivanka Trpin, Jozef Bizjak, Martin Ameršek in Leopold Lukač.

Vsi ti naj se javijo 6. nov. popoldan ali 9. nov. dopoldan!

Z avto v Jugoslavijo. Prihranil si je oženjeni Kranjski Janez v Holandiji nekaj lepih stotakov, pa ga je denar preveč težil v žepu in si je kupil star avto za 620 fl. Lepega sptembrskega dne je naložil svojo družino in vso svojo prtljago v svojo avto in odjadral proti domovini. Ali avto, ki je bil najbrž že precej zrjav, mu je potoma nagajal in le ni hotel teči, kakor bi se tudi kranjski Janez rad prav „nobel“ pripeljal v belo Ljubljano. Večkrat je torej moral dati svoj voz popraviti, dokler pač ni potrošil svojih zadnjih težko prisluženih stotakov..... Ali, moj Bog, prispel je

komaj še le do avstrijske meje. Kaj sedaj? brez denarja...? Poslal je nazaj v Holandijo svojim prijateljem brzojavko, naj mu pošljejo denar, ker ne more ne nazaj ne naprej. To je zgodovinsko poročilo.

Kako se je našemu Janezu potem godilo, ali so se ga usmilili njegovi prijatelji, o tem poročilo molči..... Vsekakor uboga žena in otroci!

Zahvala. Brezposeln delavec Viktor Šarc, ki je stanoval v Heerlen, Willemstr. 50, in je odšel v domovino, se lepo zahvaljuje vsem dobrohotnim rojakom - darovalcem, ki so mu pomogli, da se je mogel odpeljati domov.

Heerlerheide. Pevski odsek iz Heerlerheide se javno zahvaljuje gospodu I. Kessels, lastniku pekarnice „De Ster“ za novo zastavo, ki nam jo je daroval.

Poroke. V Heerlerheide sta se poročila Martin Garaj, doma iz Koprivnice in gdč. Ivana Zabalnik, stanujoča v Heerlerheide, Schellsberg 16.

17. oktobra sta se poročila v Hoensbroek g. Alojz Brezovnik, doma iz Kotelj (Koroško) in gdč. Franciška Sajovec iz Zagorja ob Savi, stanujeta sedaj v Hoensbroek, Hoogstraat 76.

26. okt. sta bila poročena g. Ivan Cencelj, doma iz St. Ožbalta in gdč. Ana Sinkovec, doma iz Češnjice. Poročil ju je slovenski duhovnik v župni cerkvi v Schandelen. Stanujeta v Palemig, Zandstr. 30.

V Heerlerheide se je poročil dne 27. okt. g. Ivan Cerec iz Zdol pri Rajhenburgu z gdč. Greti Beckmann, ki je Nemka po rodu. Otvorila sta v Heerlerheide, Bockstr. 47, c. svojo trgovino.

Konsulat v Heerlenu razglša, da bodo odslej uradne ure na konsulatu le vsak ponedeljek od 9—11 ure dopoldan in vsak petek od 4—6 popoldan. Druge dni in izven določenih ur g. konsul ne sprejema strank. Prosi se torej, da stranke to blagohotno upoštevajo. Pisarna kr. Konsulata se nahaja v Heerlenu, Oranje Nassaustr. 15 (poleg Amsterdamsche Bank).

Tudi naš jugoslovanski duhovnik ima odslej uradne ure le vsak ponedeljek dopoldan od 9—11 ure in vsak petek popoldan od 4—6 ure. V teh dneh sprejema stranke v pisarni kr. konsulata v Heerlenu, Oranje Nassaustraat 15. — Druge dni je le v nujnih slučajih na razpolago v svoji pisarni (Gasthuisstraat 3) le od 8— $\frac{1}{2}$ 9. ure dopoldan.

Radi izdaje novih potnih listov prosi kr. konsulat, da naj imajo stranke malo potrpljenja, ker takoj po 15. nov. se bodo začeli izdajati novi potni listi. Ne hodite torej po nepotrebem izpraševati v pisarno. Ko dospejo potni listi, bo objavljeno v našem listu „Rafaelu“.

NOVICE IZ BELGIJE.

Eysden — St. Barbare.

Naš urednik je na svojem potovanju meseca oktobra obiskal vsa društva in se razgovarjal z vsemi predsedniki posameznih društev v Eysdenu. V naslednjem prinašamo kratko poročilo iz teh razgovorov.

„**Jedinstvo**“, udruženje jugosl. radnika v Eysdenu, je društvo naših bratov Hrvatov. Ustanovilo se je letos meseca maja inšteje sedaj že 37 članov. Skoro vsi Hrvati, ki bivajo v Eysdenu, so pri društvu. Predsednik društva je g. Ivan Franič, stanuje Kastanielaan 13, tajnik je g. Jos. Abranovič, stanuje Avenue Albert 20. Svoje mesečne sestanke prireja društvo v Caffé Gabrienos v vasi Eysden. Večjih prireditvev še doslej niso mogli organizirati.

Zal se naš urednik ni mogel osebno razgovoriti s predsednikom samim, mu je pa zato nad vse ljubeznjivi g. Gjuro Bučen dal vsa pojasnila. Na vprašanje, jeli ne bi hotelo i „Jedinstvo“ sprejeti našega lista „Rafaela“ za svoje glasilo, je izjavil g. Bučen, da je vrlo zadovoljen s to po-

nudbo, in da bo pri odboru društva odločno predlagal, da se vsi člani naroče na list.

To veliko zanimanje bratov Hrvatov za naše glasilo mi pristrčno pozdravljamo in želimo, da bi se tudi njim naš list tako dopadel, kakor dopade njihovim bratom Slovencem! Ziveli bratje Hrvati!

Jugoslovansko podporno društvo v Eysdenu ima le podporen namen. Njegov dolgoletni predsednik je g. Jozef Paulič, ki stanuje Traversiere 1. Društvo obstoja že od meseca avgusta 1925. Gospod predsednik je pokazal jako veliko simpatije do našega lista „Rafaela“ in bo stavil pri društvenem sestanku predlog, da i to društvo sprejme naš list za svoje glasilo.

Gospodu predsedniku se zahvaljujemo za njegovo veliko zanimanje za to važno stvar in želimo prav zelo, da bi res postal naš „Rafael“ glasilo vseh naših jugoslovanskih izseljencev!

Društvo sv. Barbare je sklenilo na svoji odborovi seji z dne 12.10., da sprejme list „Rafael“ za svoje glasilo, ki se naj na njega naroče vsi člani društva. Mesečna članarina se bo zato zvišala na 16 fr., dobi pa vsak član društva list „Rafael“ zastoj.

Sklep odbora se nam zdi velevažen, ker smo propričani, da je list za vsakega našega človeka nujno potreben, zato tudi ta sklep pristrčno pozdravljamo! Prepričani pa smo, da ne bo niti enega Jugoslavana, ki bi list odklonil!

Poroke: Dne 10. oktobra sta se poročila v župni cerkvi Eysden - St. Barbare dva slovenska para, in sicer: Jozef Amigone, doma iz Studenec pri Krškem z gdč. Fani Duh, stanujeta Louis Mercier 59. in Ivan Metelko z gdč. Ana Granč. Obilo sreče!

Zwartberg.

Dne 14. oktobra je posetil naš urednik gospoda predsednika „Jugoslovanskega podpornega društva sv. Barbare“ v Zwartbergu, ki mu je poročal o delovanju društva:

Društvo je bilo ustanovljeno meseca septembra 1927. Ustanovil ga je sedanjí predsednik g. Franc Tanšek, ki stanuje Patience et Beaujone Cantine III. Tajnik društva je g. Anton Skale, Nieuwe Kempen, Caffé Jugoslavie, Zwartberg. Društveni sestanki se vrše redno vsak mesec prvo nedeljo v lokalu pri g. Skale. Društvo ima le podporen namen, ne prireja nikakih veselíc, razun lani vinsko trgategv. Članov šteje 42 in 7 podpornih; ti zadnji so Flamarji, ki so naklonjeni našim organizacijam.

Predsednik društva z navdušenjem pozdravlja misel, da postane „Rafael“ glasilo vseh društvenih članov, in da bo pri prvem sestanku predlagal, da sprejme društvo in naroči list za vse svoje člane. Ravnotako izraža predsednik misel, da bi bila i za belgijska društva nujno potrebna „Zveza“, kakor imajo enako društva v Holandiji.

Umril je rudar iz Zwartberga. Kruta jetika mu je v bolnici v Hasseltu končala življenje. Pokojni zapušča ženo in tri male otroke v domovini. Naj počiva v miru!

Smrtno ponesrečil je z motornim kolesom 43-leten Anton Divjak, oženjen, oče dveh otrok. Kokojni je bil razpečevalec piva.

Umril je meseca avgusta 1931 v Zwartbergu. Naj počiva v miru!

Waterschei.

Novega predsednika „Jugoslovanskega podpornega društva“ v Waterscheiu g. Alojzija Pompe v Nachtegaalstr. 18, je tudi posetil naš popotnik. Ljubeznjivi g. Pompe in njegova dobra žena sta bila kaj vesela obiska. O svojem društvu je poročal predsednik:

Dne 2. decembra 1923 je bilo ustanovljeno naše najstarejše jugoslovansko društvo v Belgiji. Sestanki se vrše vsako prvo nedeljo v mesecu v Zaal Palace. Društvo ima izključno podporen namen. Dne 4. okt. tl. je priredilo prav lepo uspelo vinsko trgategv v društvenem lokalu, svirala je češka godba. Članov šteje društvo sedaj 65.

Med razgovorom je prišel tudi društveni tajnik ljubeznjivi g. Florijan Cilensek, ki stanuje Meibloemstraat 2.

Oba gg. odbornika sta z največjim veseljem pozdravila misel, da bi sprejelo društvo list „Rafael“ za vse svoje člane in bosta stavila tozadeven predlog pri prvem društvenem sestanku.

Dopis iz Wauthier-Braine.

(Kraj leži južno od Bruselja).

Ze 10. številka našega prepotrebnega glasila me je obiskala. Tako čisto sam s svojo družinico sem v tem kraju, takorekoč odtrgan od vseh drugih naših rojakov. — Le Rafael je, ki me veže z mojimi prijatelji in znanci v Limburgu to in onstran Maasa. Pozdravljen torej — saj si ne morem kaj, da te ne bi pozdravil — pozdravljen naš angel Rafael! Res, kakor pravi angel si nam. Po Tebi se spoznavamo mi ubogi izseljenci, ratreseni po vseh delih Evrope!

Pozdravljeni istotako vi, preč. izseljeniški gg. duhovniki, ki izdajete naš list! Bog blagoslovi Vaše veliko in tako plemenito delo med nami!

Wauthier-Braine, 15. oktobra 1931. Tomaž Gregorič.

FRANCIJA.

Liévin P. de C.

Kdo ne pozna griča Lorette s cerkvijo Matere božje in s svetilnikom, katerega luč sveti vsako noč kot ogromna nagrobna svetilka tisočem vojakov padlim v svetovni vojski. Poseben odbor s škofom iz Arras na čelu je postavil cerkev in svetilnik.

Dne 7. oktobra na dan Rožnenske Matere božje je bil posvečen nov krasen altar. Cerkev ima sedaj tudi svojega lastnega duhovnika. V bližini cerkve je dodelana romarska hiša, kjer ljubijo obiskovalci postrežbo in prostor, kjer se odpočijajo in okrepcajo z jedmi, ki jih prinesejo saboj. Tudi našim ljudem je grič prijetna izletniška točka. Drugo leto se namerava prirediti tje skupno romanje vseh naših rojakov v severni Franciji.

Na **kratek dopust** je odšel od tu rudar Brodnik Alojz z namenom, da se doma v Leskovcu pri Krškem poroči. Bilo srečno!

Na dnevnem redu so **tatvine**. Posebno odkar traja kriza obiskujejo neznani tatovi po noči hiše in odneso kokoši, gosi zajce i. t. d. Tako si preskrbijo po ceni pečenko, ki jih bo pa drago stala, ko jih dobijo.

Z navadno **šolo** se je začela z oktobrom tudi naša slovenska, ki je vsak četrtek. Starši pošiljajte pridno svoje otroke.

Ne pozabite na našo **domačo službo božjo**, ki je vsako nedeljo o pol devetih. Prilika za spoved je pred sv. mašo kakor tudi med tednom pred polosmo sv. mašo.

Uraden dan je ob petkih, v hiši 17, rue Mozart.

Sallaumines P. de C.

Iz našega okrožja se je več rojakov izselilo, vendar je naša kolonija še dosti močna. Društveno delovanje je živahno, vendar bi bilo še lepše, če bi bilo več složnega dela. Med službo božjo, ki je vsako prvo nedeljo v mesecu, poje naš domač pevski zbor. Zal ni mogoče imeti vsako nedeljo naše službe božje, zato pa vsaj prvo nedeljo pridite vsi ob 11.

Pohvalo zaslužijo starši, ki tu pridno pošiljajo otroke v slovensko šolo ob četrtkih.

Tu se je tudi ustanovila prva jugoslovanska sekcija krščanskega sindikata za rudarje.

Bruay-en-Artois.

Tukajšnje rudarsko **društvo sv. Barbare** je sklenilo, da je vsak član društva tudi naročnik Rafaela. Tako je prav. Posnemajte jih tudi drugod.

Pevski zbor se pridno pripravlja za slovesnost rudarskega praznika sv. Barbare dne 4. decembra. To leto ga skupno obhajamo v Liévin in ob enem prosolavimo ta dan naš narodni državni praznik.

Krščena sta bila: dne 27. septembra Michael Poljanec in dne 1. oktobra Ljudmila Kelc. Castitamo!

Šola je v župnišču vsak četrtek ob pol devetih. Služba je

kot vedno vsako nedeljo ob 12 h. Prilika za spoved je vsak četrtek od 6. zj. dalje.

Vsak prvi petek imamo sv. mašo pred izpostavljenim sv. Rešnjim Telesom ob pol devetih. Vabljeni ste vsi, ki vam čas dopušča. Tudi za spoved imate pred mašo lepo priliko.

V bolnici v Bethune je umrl takajšnji rojak rudar Strmec-ki. Naj v miru počiva!

Luxembourg.

Po uradnem štetju je štela velika vojvodina luksemburška dne 31. decembra 1930 točno 299.993 prebivalcev in med njimi 55.831 ali skoro 19% inozemcev. Jugoslovanov je bilo, ne všteti Primorce, 1.238 in so bili po številu na šestem mestu med inozemci, za Nemci, Italijani, Francozi, Belgijci in Poljaki, pa pred Avstrijci, Rusi in Čehi. Skupno so bili inozemci državljani 37 različnih držav, ne všteti 2.542 tujca katerih državljanstva ni bilo mogoče ugotoviti.

Od 1.238 Jugoslovanov jih je bilo 1.053 moških in 185 žensk. Rodom so bili večinoma Dalmatinci in Bosanci. Kakor je razvidno iz nizkega števila žensk, so bil večinoma samci, oziroma so imeli družine doma. Priselili so se bili u Luksemburg večinoma zadnji dve leti, zakaj še leta 1927 jih je izkazovalo uradno štetje komaj 632, došim jih je bilo leta 1922 v Luksemburgu celih 13.

Vsled strahovite krize je danes število Jugoslovanov v Luksemburgu naravnost decimirano. Vsega skupaj jih bo komaj še kaj več kakor 200. Večinoma so se vrnili v Jugoslavijo, samo posameznikom se je posrešilo dobiti zaposlitev v sosednji Franciji.

Aumetz.

Nepričakovano je zadela našo aumeško kolonijo težka nesreča: ravnateljstvo rudnik aje odpovedalo s 1. novembrom 66 delavcem delo, med njimi 26 Jugoslovanom in spet med njimi 22 Slovincem. Ker sedaj tudi drugod ni dobiti dela, se bodo morali vrniti odpuščeni domov. Samo nekaterim se je posrešilo dobiti zaposlitev na Marini. Kakor govorijo je pričakovati v krajem času še nadaljnih redukcij. Po naročilu glavnega ravnateljstva v Knutange ima namreč pošiljati rudnik v tovarno samo še po 35.000 ton rude mesečno namesto 80.000 ton, kakor jo je pošiljal doslej.

Kakor je oznanil gospod župnik iz prižnice, imamo danes v Aumetzu 76 slovenskih šoloobveznih otrok, ki imajo v skupine razdeljeni slovensko šolo vsak pondeljek, torek in soboto od 11—12h.

Ottange.

Tu je bilo odpovedano s 1. novembrom delo 225 rudarjem, med katerimi pa ni kolikor vemo nobenih Slovencev. En rudnik mislijo baje popolnoma zapreti.

Frouard.

Tukajšnja velika železna tovarna bo ustavila s prvim novembrom popolnoma svoj obrat.

Pompey.

Še pred nekaterimi meseci nas je bilo zaposlenih v Pompey blizu 1.000 Jugoslovanov. Nekateri so jih našli celo natanšno 1.350. Zadnje mesece pa je odpust sledil odpustu in nas bo danes v Pompey vsega skupaj morda še kakih 50 Jugoslovanskih delevcev, večinoma Hrvatov.

Smrt v Nemčiji.

Moers-Meerbeck. Kruta bela žena je vzela življenje mladi materi Rni Strašek, rojeni Mlinari. Tožila je, da jo boli glava. Zdravnik je ugotovil, da se prišenja vnetje možganov, prepeljali so jo v v bolnico, kjer se je pa onesvestila. Po desetih dneh je dala življenje krepkemu in zdravemu sinku, še isti dan pa je sama izdihnila komaj 22 let stara. Družina Strašek in družina Mlinarič sta dobri katoliški, in njihovi člani so vsi pri katoliških društvih.

Naj bode pokojni tuja zemljica lahka, preostalim pa naše iskreno sožalje! Priporočamo pokojno v molitev!

Obenem se lepo zahvaljujemo za lepo udeležbo pri pogrebu in za darovane vence.

Društvo sv. Barbare in Rožnenska bratovščina.

DELAVEC MATEJ TALBOT.

III.

Abstinent.

Tisto jutro je stal Matej z bratom Filipom na vogalu, kjer se steka ulica, ki pripelje od Pembertonu, v lep, senčnat drevored. Solnce je sijalo, mehko toplo solnce in zlatilo listje, ki je že rumenelo v prvih dihih prihajajoče jeseni.

Stala sta ob vogalu, tako da sta imela samo glavo v senci, da se jima ni bleščalo, ko sta gledala proti Pembertonu, ostalo telo pa se je solnčilo v blagi toploti, kot da je v topli vodi. Stala sta nedeljsko oblečena, toda brez okroglega v žepu, trezna, toda žejna in sta milo in žalostno gledala. Bilo je pravkar odzvonilo poldne.

„Vsak čas morajo priti.“

„Da, vsak čas morajo priti.“

Matej je ves teden imel počitnice: Potepal se je in ni šel nič na delo ves teden. Tako seveda tudi nič plače ni bilo. In zdaj je stal z bratom Filipom na vogalu, koder morajo vsak čas priti Pembertonovi delavci, njegovi tovariši, in ni mogoče, da bi ga ne povabili: „Oj Matej, stopi z nami na kozarec vina, na čašo piva, na šilce žganega! Danes plačamo mi!“ Ni mogoče, da ga ne bi povabili, saj je tudi sam že tolikokrat plačal za tega in onega. Danes dobijo plačo, gredo gotovo na pijačo kot vsako soboto. Vedo pa, da njega ni bilo ves teden na delo, vedo, da mora biti suh.

„Lej, že gredo!“

„Saj res! Že gredo!“

Nekako nemirno sta se prestopala in Mateja je obšlo po vsem telesu nekaj prijetnega, ko je pomislil, da bo zdajpa zdaj potolažil pekočo žejo in pogoltnil je dolgo slino, da ga je kar zapelo po razsušenem grlu.

Prihajali so po dva pa po trije; veselo so govorili kot vsako soboto, ko denar žvenklja v žepu. Šalili so se in prihajali bolj urno kot druge delavnike.

Mudi se jim v krčmo, je pomislil Matej in dobro se mu je zdelo.

Prišli so mimo po dva pa po trije.

„O pozdravljeni, pozdravljeni!“

„O, zdrav, Matej! Zdrav, Lipe!“

Pa so odhajali prav tako hitro po dva pa po trije.

To še niso prav pravi prijatelji, prišli bodo oni drugi, se je tolažil Matej ter se spomnil, kako je svoj čas prodajal gosli in kako je v nogovičicah capal domov po spolzkih in mokrih tleh.

Aha, že gredo!

„O pozdravljeni, tovariši!“

„O, zdrav, Matej; zdrav, Lipe! Zdrava!“

In odhajali so urno po dva pa po trije. Mudilo se jim je v gostilno in niti eden ni rekel: „Hej, Matej, stopi z mano

na kozarec vina, na čašo piva, na šilce žganega, danes plačam jaz!“

Matej je čisto obmolknil. Začudeno je pogledal brata, kot da ne more razumeti vsega tega čudnega početja svojih tovarišev. Gledal je za njimi: „Domislili se niso, to je vse, kar je!“ Zdaj zdaj se bo kdo vrnil, obrnil se bo vsaj in zaklical: „Hej, Matej, stopi no brž z nami k Veselemu srcu!“

Pa nihče se ni vrnil in nihče se ni obrnil.

„Jaz grem domov,“ je iztisnil iz sebe Matej hripave besede in kot bi se boril s solzami.

„Domov? Zdaj domov? Saj ne bo še kosila!“

„Jaz grem,“ je ponovil Matej tiho in šel.

Mati je prestavljala tistih par bore loncev po ognjišču — „O, Matej, že doma — in trezen?!“

„Da, mati, že doma — in trezen!“

Polagoma so se našli tudi drugi bratje in sestre. Použili so borno kosilo in se spet razšli, da bi se vsak po mili volji naučil prostega sobotnega popoldneva.

(Se nadaljuje.)

JUGOSLOVANSKO VINO IN DOBER JABOLČNIK

TER

HEINIKES-PIVO

toci po jako nizki ceni

FRANC BOLKO, Lutterade Faldenar 18

Najboljša zavarovalnica za rudarje:

Nederlandsche Maatschappij v. Verzekering
Hoofdkantoor Den Haag

Vplacila: 1.25 fl mesečno za slučaj nezgode
3.75 fl " " " bolezní

Zavarovanec prejema: v smrtnem slučaju: 250 fl.
pri stalni nesposobnosti: 1000 fl.
pri začasni nesposobnosti: 6 fl tedensko itd.

Ker je zavarovalnica jako ugodna, se Jugoslovanom priporoča.

Jugoslovanski zastopniki zavarovalnice:
Davorin Brečko, Tumulus 3. a. EYSDEN / Belgija /
Ivan Koritnik, Kampstraat 37. LUTTERADE.
I. Merenik, Schanserweg 20. NIEUWENHAGEN
I. Novak, Rietstraat. HOENSBROEK

Iscejo se novi zastopniki, javiti se je treba na naslov:

Jean Haemers, Tudderscherweg 36. SITTARD

Z.H.B. PIVO

MORATE ZAHTEVATI!
DOBITE GA POVSOD
ZALOGA

DEN HAAG

HEERLEN

TELEFON 205

Zahtevajte Z.H.B. pivo v steklenicah! Kdor ga enkrat poskusi, ostane stalen odjemalec